Душе моя убога,
Відкіль цей тужний біль
І смертна ця тривога,
Коли жада зусиль
Від тебе доля строга?

Чом, дика і пуста,
Ти скорбно ламлеш руки,
Чому твої уста
Судомляться з розпуки,
А в зорі — мла густа?

Усі твої страждання,
Ти тільки зрозумій,-
Це визволу жадання,
Це благісних надій
Тверде заповідання.

Те мариво бліде
Вже скоро щезне, згине —
Великий день гряде!
Ти не заспи години,
Дивись, он сонце йде!

Нового дня промінність
Опукло, у різьбі,
Усіх речей первинність
Являє і тобі
Показує Повинність.

Здаля вона грізна
Здається і сувора,
Та ближче хто пізна,

Той сам побачить скоро,
Яка вона ясна.

У неї є на схові
З прадавньої доби
Нечувані, казкові,
Небачені скарби
Премудрості й любові:

Незриме золоття,
Екстази триблаженні,
Просвітлене буття,
Душі преображення
І тліну забуття.

— І тліну забуття!